

на онзи, що по призраци балнува.

Страдание, едничко то опомня
душата ни, че има надъ насъ Богъ.

Да страдашъ е човѣшки да живешъ.

Майсторъ Лалйо. (Изненаданъ отъ мисълта, погледва я очуденъ)

Велика е жена твоята мисълъ,
но по-велика е цѣльта завѣтна,
която ме тукъ въ Одринъ призова!..

Не призраци дойдохъ да гоня тукъ...

Зита. Но призракъ ли съмъ азъ сега предъ тебе?

Не съмъ ли азъ красивото въ живота.

Майсторъ Лалйо:

Че хубава си — не бихъ отрекълъ азъ,
но хубостъта не блазни ме сега.

Зита.

Съмнение обвзема ме тогава,
че майсторъ си; и даже че си искренъ
въ мисългта си...

Майсторъ Лалйо:

Защо пъкъ мислишъ тъй?

Изглеждашъ ми по умна отъ жена!

Зита.

Щомъ казвашъ ми, че азъ съмъ хубавица —
предъ хубостъта кой майсторъ би надсмогвалъ
да бжде тъй спокоенъ и мждрецъ —
какъвто си отъ както съмъ при тебъ!

Майсторъ Лалйо. (Засегнатъ)

Да ли съмъ майсторъ — азъ най-сигоръ зная,
излишни сж съмнения, закачки...

Но следъ това една молба къмъ тебе
азъ имамъ...

Зита... Тя е?

Майсторъ Лалйо... Да остана самъ.

Зита. Самси да си, това за тебъ е често.

Неможешъ ли за менъ направи жертва?

Майсторъ Лалйо.

Невѣрвахъ азъ че хубава жена
е могла толкова да бжде